

Arrest

nr. 165 895 van 14 april 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van respectievelijk Algerijnse en Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van 9 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 november 2013 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat S. KAHN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juni 2007 dienen verzoekster en haar dochter een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 27 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op 29 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 oktober 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 17 juli 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 november 2009 dienen verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 9 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 11 oktober 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.11.2009 werd ingediend door:

*A., R.
nationaliteit: Algerije
geboren te Algeris op 00.00.1968
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest X van 09.12.2009 en arrest X van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (nl sedert 1998) en zijn integratie (nl. Nederlands spreekt, - Verklaring van aanmelding bij het huis Nederlandse les dd. 07.09.1998, werkbereid is – werkbelofte) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon-of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr X van 24.10.2001).

Verder beroeps betrokkene zich ook op het feit dat hij en zijn partner een verschillende nationaliteit hebben en het niet mogelijk zou zijn een gezinsleven uit te bouwen in het herkomstland van één van beide partners.

Betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit blijkt dat het inderdaad niet mogelijk zou zijn in één van de twee landen van herkomst een gezinsleven uit te bouwen.

Betrokkene kan contact opnemen met de ambassade om de binnenkomst in regel te brengen. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

Op 9 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 11 oktober 2013. Dit is de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer die verklaart te heten

*Naam, voornaam: A., R.
geboortedatum: 00.00.1968
geboorteplaats: Algeris
nationaliteit: Algerije*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

En

“Bevel om het grondgebied te verlaten

aan Mevrouw, die verklaart te heten

*Naam, voornaam: C. C., P. D. L.
geboortedatum: (...)1966
geboorteplaats: Otavalo
nationaliteit: Ecuador*

en kind S. C. C. geboren op 28.02.2006

In voorkomend geval, beweert betrokkene bij DVZ eveneens gekend te zijn als

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet schrijven voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 12 december 2013 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota ingediend.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de twee volgende bestreden beslissingen die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt evenmin tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

4. Onderzoek van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing

4.1 In het eerste en enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: het zorgvuldigheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, redelijke termijn, beginsel *‘Patere legem quam ipse fecisti’* en van de formele motiveringsplicht, artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Inleiding: Artikel 9 & 9bis Vreemdelingenwet (VW)

Artikel 9, lid 1 Vreemdelingenwet bepaalt dat, om langer dan drie maanden in het Rijk te mogen verblijven, de vreemdeling hiertoe gemachtigd moet worden door de Minister of diens gemachtigde. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid (mevrouw M. De Block) heeft de bevoegdheid deze machtiging toe te kennen.

Artikel 9, lid 2 Vreemdelingenwet bepaalt eveneens dat de aanvraag tot machtiging door de vreemdeling doorgaans dient ingediend te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post van zijn of haar verblijfplaats in het buitenland.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet voorziet op artikel 9 lid 2 een uitzondering: In het geval dat de vreemdeling zich in buitengewone omstandigheden bevindt kan de aanvraag tot machtiging ingediend worden bij de burgermeester van de feitelijke verblijfplaats te België.

8.1.2 Dubbel onderzoek

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

A. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet-aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

B. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

"De criteria op basis waarvan de machtiging tot verblijf kan worden toegewezen, worden niet door de wetgever bepaald" (dixit de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Eerste Minister, de Minister belast met het Migratie-en Asielbeleid en de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid - Arrest RvSt nr X van 9 december 2009, pagina 7/18, regel 13-14).

Vrijwaring rechtszekerheid - Omzendbrieven van 7 december 2006 & 26 maart 2009 als leidraad voor regularisaties

De Toelichting/Omzendbrief van 7/12/2006 en 26/03/2009 voegt geen voorwaarden toe aan de wet, met name artikel 9bis VW, doch is het wel een duidelijke uitdrukking van de wil van de wetgever.

De Omzendbrief van 27/03/2009 vermeldt prangende humanitaire situaties die aanleiding kunnen geven tot de afgifte van een verblijf van meer dan drie maanden conform artikel 9bis VW.

Een situatie waarin verzoekers zich bevinden en dewelke werd opgenomen in de niet- limitatieve en niet binden lijst uit de Omzendbrief van 26/03/2009:

"De echtgenoten met een verschillende nationaliteit die afkomstig zijn uit landen die hun gezinshereniging niet toelaten, met het gevolg dat ingeval van verwijdering naar hun respectieve landen van herkomst, hun gezinscel zou verbroken worden, in het bijzonder, wanneer ze een gemeenschappelijk kind hebben

De uitdrukkelijke wil van de overheid om te regulariseren

Per instructie van 19/07/2009 werd de (niet-limitatieve) lijst van 07/12/2006 en 27/03/2009 uitgebreid met nog enkele prangende humanitaire situaties.

Zo was het begrip "duurzame lokale verankering" een geheel nieuw vooropgestelde prangende humanitaire situatie.

Verzoekers dienden hun aanvraag op 10/11/2009 in met verwijzing naar de overheidsinstructies van 19 juli 2009.

Uit de hele totstandkoming van de instructies van 19 juli 2009 van overheidswege, konden verzoekers immers afleiden dat de overheid de wil had of heeft om in bepaalde omstandigheden over te gaan tot de toekenning van de machtiging tot verblijf.

De overheid gaf via verschillende media te kennen dat zij gedurende een bepaalde periode, een regularisatiecampagne, soepeler te werk zou gaan en bepaalde vreemdelingen meer kansen zou bieden op het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Het engagement of de duidelijke wil van de Staatssecretaris om de aanvraag tot machtiging tot verblijf van bepaalde groepen van vreemdelingen gegrond te verklaren en goed te keuren,

blijkt opnieuw uit een citaat van de verwerende partij (Belgische Staat) in arrest nr. X van de Raad van State van 9 december 2009:

"In deze stelt de bestreden instructie de contouren vast waarbinnen de bevoegde staatssecretaris met consensus van zijn collega's in de regering, zijn bevoegdheid bij het verlenen van een machtiging tot verblijf aan een bepaalde groep vreemdelingen zou kunnen uitoefenen (pg. 7, voorlaatste alinea).

De Staatssecretaris beroept zich bij het uitvoeren van de instructies van 19 juli 2009 op zijn bevoegdheid om bepaalde richtsnoeren uit te vaardigen. De mogelijkheid om bepaalde richtsnoeren uit te vaardigen werd overigens ook erkend door de Minister van Binnenlandse Zaken bij de parlementaire voorbereiding van de voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet: "Het is perfect mogelijk dat de diensten, na de goedkeuring van de ter bespreking voorliggende wetsontwerpen, een aantal schriftelijke richtsnoeren ontvangen waarin de door de minister

opgesomde criteria en voorwaarden nader worden toegelicht, (...). " (Arrest RvSt nr. X van 9 december 2009, pagina 7).

Met haar arrest nr. X vernietigde de Raad van State op 9 december 2009 echter de overheidsinstructies van 19 juli 2009 omdat zij "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Ook met haar arrest nr. X van 5 oktober 2011 bevestigt de Raad van State dat aan de overheidsinstructies van 19 juli 2009 geen bindende kracht kan gegeven aangezien deze een voorwaarde toevoegt aan artikel 9bis Vreemdelingenwet, houdende de voorwaarden om een aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te kunnen dienen. Evenmin mag de Staatssecretaris deze bevoegdheid niet a priori uithollen door verschillende bindende criteria op te leggen.

DVZ verwijst in de bestreden beslissing naar de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris en verwijst uitdrukkelijk naar de instructies van 19 juli 2009.

De Staatssecretaris beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door de verzoekende partij aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden ten einde een verblijfsrecht toe te staan, doch deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens (R.v.St. 16 juni 2004, nr. 132.494).

De aanvraag van 10/11/2009 werd in casu ONONTVANKELIJK verklaard

Artikel 9bis VW stelt nergens dat de vreemdeling in kwestie de buitengewone omstandigheden waarin hij of zij zich bevindt moet aantonen. Hij of zij moet zich in de situatie bevinden.

In het algemeen werd steeds door verwerende partij en van overheidswege gesteld dat in de situaties die volgens criteria een regularisatie kunnen rechtvaardigen, de buitengewone omstandigheden vermoed worden aanwezig te zijn.

Verzoekers baseerden zich op de volgende prangende humanitaire situaties waarin zij zich bevinden:

- Het feit dat zij reeds sinds 1998 in België verblijven en duurzaam lokaal verankerd zijn
- Het feit dat zij partners zijn met een gemeenschappelijk kind, doch gelet op hun verschillende nationaliteiten in geen van hun respectieve landen van herkomst hun gezinscel kunnen voortzetten.

Verzoekers menen dat zij, door zich in voornoemde preciaire situaties te bevinden, aantonen of minstens aannemelijk maken dat zij niet in de mogelijkheid zijn terug te keren naar hun land van herkomst, toch niet zonder dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Instructies van 7 december 2006 en 26 maart 2009 = creëren van verwachtingen

De mogelijkheid om bepaalde richtsnoeren uit te vaardigen werd erkend door de Minister van Binnenlandse Zaken bij de parlementaire voorbereiding van de voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet: "Het is perfect mogelijk dat de diensten, na de goedkeuring van de ter bespreking voorliggende wetsontwerpen, een aantal schriftelijke richtsnoeren ontvangen waarin de door de minister opgesomde criteria en voorwaarden nader worden toegelicht, (...). " (Arrest RvSt nr. 198.769 van 9 december 2009, pagina 7).

Het engagement of de duidelijke wil van de Staatssecretaris om de aanvraag tot machtiging tot verblijf van bepaalde groepen van vreemdelingen gegrond te verklaren en goed te keuren, blijkt uit een citaat van de verwerende partij (Belgische Staat) in arrest nr. X van de Raad van State van 9 december 2009:

"In deze stelt de bestreden instructie de contouren vast waarbinnen de bevoegde staatssecretaris met consensus van zijn collega 's in de regering, zijn bevoegdheid bij het verlenen van een machtiging tot verblijf aan een bepaalde groep vreemdelingen zou kunnen uitoefenen (pg. 7, voorlaatste alinea).

Aan dergelijke instructies kan echter geen bindende kracht gegeven worden aangezien deze in dat geval een voorwaarde toevoegen aan de wet, meer bepaald aan artikel 9bis VW;

Niettegenstaande de vernietiging van de (bindende criteria van) de instructies van 19 juli 2009, behoudt de Staatssecretaris haar (ruime) appreciatiebevoegdheid en dient zij bij toepassing hiervan rekening te houden met de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers benadrukken dat de voormelde instructies en schriftelijke toelichtingen van 7 december 2006 en 26 maart 2009 geenszins vernietigd werden. Dat verwerende partij met geen woord rept over deze instructies of leidraden, begrijpen verzoekers niet.

Verwerende partij kan en mag haar beslissing tot op heden steunen op de instructies/leidraad van 7 december 2006 en 26 maart 2009.

De instructies van 7 december 2006 en 26 maart 2009 vermelden duidelijk dat bepaalde bijzondere situaties een verblijfsmachtiging kunnen rechtvaardigen.

Het bestaan van deze niet-vernietigde instructies duiden in ieder geval op de wil van de overheid om enigszins duidelijkheid te verschaffen, enigszins gelijkheid te vrijwaren (gelijke behandeling voor

mensen in een gelijke situatie) en om de dossiers van bepaalde groepen van vreemdelingen met de nodige zorgvuldigheid te willen behandelen.

Het is verzoekers niet duidelijk waarom in casu verwerende partij allerm minst de indruk geeft rekening te hebben willen houden met de instructies of leidraden van 7 december 2006 en 26 maart 2009.

De rechtszekerheid beoogt in die zin transparantie: verzoekers wensen te begrijpen waarom verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt in het licht van de instructies / leidraden van 7 december 2006 en 26 maart 2009.

Hoewel de instructies van 7 december 2006 en 26 maart 2009 geen bindende criteria bevatten, ze geven wel aan dat verzoekers zich in een bijzondere / buitengewone situatie bevinden die ook bijzondere aandacht verdient.

Verzoekers begrijpen niet onder welke voorwendsels verwerende partij deze instructies van het Kabinet van de Minister van Migratie- en Asielbeleid zonder verpinken naast zich neerlegt.

De instructies, ongeacht of zij bindend zijn of niet, kondigen toch een bepaalde beleidslijn aan bij de burgers en creëren op hun beurt rechtmatige verwachtingen van die burgers dewelke zijn gesteund op deze vaste gedragslijn.

Verzoekers hebben verschillende nationaliteiten, onderhouden een duurzame relatie en vormen een affectief en effectief gezin met hun minderjarig gezamenlijk kind.

Dat de behandeling van de aanvraag van verzoekers bovendien bijna VIER jaar in beslag heeft genomen, is eveneens onbegrijpelijk en geheel te wijten aan de onredelijke houding van verwerende partij. Verzoekers merken een gebrek aan belangenafweging op.

Schending zorgvuldigheidsbeginsel, zekerheids- en vertrouwensbeginsel, beginsel "Patere legem quant ipse fecisti"

Verzoekers benadrukken dat, hoewel de voormelde ministeriële instructies van 7 december 2006 en 26 maart 2009 geen bindende criteria bevatten, zij weliswaar een verwachting hebben gecreëerd bij verzoekers.

In de rechtsleer wordt het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel getypeerd als een noodzakelijk geachte risicobeperkende eigenschap van het recht in een democratische rechtsstaat, die een specifiek verwachtingspatroon van de burger ten aanzien van het recht in het algemeen en de wetgeving in het bijzonder concretiseert (B. VAN DEN BERGH, "Recht zoekt zekerheid voor een vaste relatie", R. W 30 oktober 2010, afl. 9, 346).

Meer concreet behelst het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten. Alle rechtssubjecten moeten immers kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van overheidswege (M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, 316).

Aldus dient te worden aangemerkt dat zowel het rechtszekerheids- als vertrouwensbeginsel een duidelijke waarborgfunctie omvatten naar de rechtsonderhorigen toe en van essentieel belang worden geacht binnen het functioneren van een democratische rechtsstaat.

Willekeur dient uitgesloten te worden.

Verzoekers verwijzen naar het arrest nr. X van de Raad van State van 10 april 2006 en kunnen niet anders dan vaststellen dat, hoewel de voormelde instructies van 07/12/2006 en 26/03/2009 niet bindend zijn, verwerende partij deze zonder afdoende motivering hieromtrent niet zomaar naast zich neer kan leggen:

(...) « Considérant que le requérant paraît pouvoir bénéficier d'une régularisation fondée sur les critères ainsi énoncés dans cette "déclaration ministérielle", critères que les décisions querellées se bornent à ne pas appliquer sous le seul prétexte que cette déclaration "n'a pas le caractère d'une norme de droit"; Considérant, sans doute, que cette "déclaration" n'a pas le caractère d'une norme de droit, mais qu'il convient néanmoins de s'interroger sur sa nature et sur les conséquences qu'il convient d'y attacher; Considérant qu'à suivre la partie adverse, il ne s'agirait que d'une déclaration d'intention politique, déterminant des "régies" à exécuter par l'Office des Etrangers, mais dénuées de caractère obligatoire et que l'Office pourrait donc respecter, ou non, selon son bon plaisir; qu'une telle institutionnalisation de l'arbitraire administratif est évidemment inadmissible; que les moyens sont sérieux en ce qu'ils invoquent l'arbitraire et l'insécurité juridique, cette dernière admise à mots couverts par la décision querellée elle-même ("même si elle peut induire en erreur les citoyens quant à sa véritable nature"); Considérant, quant au préjudice que risque de lui causer l'exécution immédiate des actes attaqués, que le requérant fait valoir à bon droit celui lié à l'éloignement du territoire après plusieurs années de séjour en Belgique, alors qu'il s'est intégré en Belgique, y a noué des attachés et n'a plus de contacts avec son pays d'origine, près de cinq ans après l'avoir fui, outre la perte d'une promesse d'emploi; » (...)

De Raad oordeelde aldus dat een dergelijke arbitraire houding vanwege DVZ en zulk een situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

Verwerende partij schendt haar motiveringsplicht door niet te verduidelijken waarom zij geen rekening houden met de instructies van 7 december 2006 en 26 maart 2009 en creëert op deze manier een situatie van willekeur en onzekerheid.

De materiële zorgvuldigheidsplicht houdt een controle in van de evenwichtige beoordeling van alle belangen die betrokken zijn bij de beslissing. Een afdoende belangenafweging ontbreekt in casu.

ANALYSE BESTREDEN BESLISSING

doorslaggevende elementen

Verzoekers zouden er op mogen vertrouwen dat, naast het feit dat DVZ geen willekeur mag toepassen, hun dossier met alle daarin vervatte elementen aan een grondig onderzoek wordt onderworpen.

Wanneer DVZ geen afdoende studie doorvoert van alle elementen en geen afdoende belangenafweging maakt, schendt DVZ het rechtszekerheidsbeginsel en past het willekeur toe.

Uit de bestreden beslissing van DVZ van 09/09/2013 blijkt duidelijk dat er bewust geen rekening wordt gehouden met de prangende humanitaire situatie waarin verzoekers zich bevinden. De aangevoerde elementen werden onvoldoende onderzocht en in concreto beoordeeld.

DVZ dient rekening te houden met alle voorhande informatie en in alle redelijkheid tot een beslissing te komen. Doet zij dit niet, schendt DVZ het evenredigheidsbeginsel en haar zorgvuldigheidsplicht.

Voor verzoekers zijn er immers doorslaggevend elementen op basis waarvan zij hun aanvraag indienden:

Duur van hun verblijf in België

Talenkennis

Werkbereidheid

Integratie

Maar bovenal:

Duurzame relatie van de partners, waarvan één partner de Ecuadoriaanse nationaliteit bezit, en de andere partner de Algerijnse nationaliteit.

Geen van beide partijen zijn in de mogelijkheid hun effectief en affectief gezinsleven verder te zetten in hun landen van herkomst.

Mevrouw met de Ecuadoriaanse nationaliteit kan niet worden ingeschreven in Ecuador.

Meneer met de Algerijnse nationaliteit kan niet worden ingeschreven in Ecuador. Partijen hebben een gezamenlijk minderjarig kind, geboren op 28/02/2006 te Antwerpen, intussen ook schoolgaande.

Verwerende partij verduidelijkt geenszins in welk land volgens hen verzoekers hun gezinscel dienen verder te zetten. Het minderjarige kind is in geen van beide landen ingeschreven.

Verwerende partij verduidelijkt evenmin bij welke ouder volgens hen het minderjarige moet verblijven wanneer beide ouders naar hun eigen land van herkomst wordt gestuurd.

Meer nog, verwerende partij rept met geen woorden over de situatie van het minderjarige kind. Bij vaders weigeringsbeslissing wordt zelfs met geen woorden over het bestaan van een gemeenschappelijk minderjarig kind gesproken, (schending formele motiveringsplicht: het is verzoekers niet duidelijk of met alle voorhande elementen werd rekening gehouden).

Verwijdering van het grondgebied houdt een schending in van artikel 8 EVRM

De bestreden beslissing vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekers en hun recht op een familiaal leven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid\ of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Het begrip gezinsleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoekers onderling alsook met hun gezamenlijke kinderen. DVZ betwist niet dat verzoekers een effectief en affectief gezin vormen in België. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken publiceerde een Toelichting m.b.t. de toepassing van art. 9 bis van de Wet van 15 september 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdeling. We lezen het volgende: "inzake de vaststelling van een 'prangende humanitaire situatie' geldt als uitgangspunt dat de weigering om de vreemdeling een verblijfstitel toe te kennen een inbreuk zou kunnen uitmaken op de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of manifest in strijd zou zijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State".

Het weigeren van een verblijfsvergunning of de verwijdering van het grondgebied vormt een inmenging die slechts is toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een

dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel.

Een doel dat op zichzelf legitiem is, vormt immers niet per definitie een dwingende maatschappelijke behoefte.

Dat de weigering van verblijf van verzoekers absoluut niet noodzakelijk is in onze democratische samenleving, en niet beantwoordt aan een 'dwingende sociale noodzaak'.

De weigering van de regularisatieaanvraag is gezien de concrete situatie waarin verzoekers zich bevinden een ongerechtvaardigde inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van verzoekende partijen. Door in te breken in het gezinsleven van verzoekers wordt op onevenredige wijze inbreuk gemaakt op het recht van verzoekers op de eerbiediging van hun gezinsleven; de belangen van de overheid om de openbare orde te waarborgen wegen niet op tegen deze van verzoekers.

Verwijdering van het grondgebied, houdt een schending in van artikelen 3-7-9-12 IVRK.

Een verwijdering van het grondgebied van het gezin, houdt automatisch een breuk in van het gezinsleven.

DVZ laat na aan te tonen dat verzoekers wel degelijk samen naar één land kunnen afreizen, dat zij hier als gezin verblijfsgerechtigd (kunnen) zijn en hier samen een effectief gezin kunnen vormen of samen een verblijfsaanvraag kunnen indienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke diensten.

Een scheiding van het minderjarige kind met één van hun ouders zou eveneens een schending uitmaken van het Universele Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK). Het zou onaanvaardbaar zijn om het gezin uit elkaar te halen. Wanneer beide ouders worden gescheiden van elkaar door een verwijdering van het Belgische grondgebied, houdt dit impliciet ook een scheiding in van het kind met één van haar ouders.

Art. 3 IVRK: Bij alle acties die te maken hebben met kinderen, is het belang van het kind van primordiaal belang.

Art. 7 IVRK: Het kind heeft recht op een naam, het verwerven van een nationaliteit, en heeft het recht de ouders te kennen en door hen geliefd te worden.

Art. 9 IVRK: Het kind heeft het recht niet afgezonderd te worden van zijn ouders.

Art. 12 IVRK: Het kind heeft het recht gehoord te worden in elke bestuurlijke procedure die het kind betreft, (een kind van 12 jaar wordt doorgaans rijp geacht om gehoord te worden - in casu Raoua)

Een verwijdering van het gezin van het Belgische grondgebied creëert een onzekere situatie. Het kan niet worden gegarandeerd dat zij samen kunnen blijven, noch dat zij samen een aanvraag tot verblijf zullen kunnen indienen bij de bevoegde diplomatieke diensten.

Gebrek aan motivering – gebrek aan belangenafweging

Mbt de motiveringsplicht is de RVV in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zoals mag blijken uit voorgaande toets, dient vastgesteld dat de bestreden beslissing een schending betekent van art. 8 EVRM en het IVRK en dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

DVZ gaat er automatisch van uit dat beide partners een verblijfsrecht hebben in ofwel Ecuador ofwel Algerije, afgaande op de nationaliteiten van de partners.

Dit terwijl geen van beide partners ooit aan DVZ een kopie konden voorleggen van een verblijfstitel voor het land van herkomst van de andere partner.

Met haar beslissing van 09/09/2013 oordeelde DVZ dat verzoekers geen gewag maken van buitengewone omstandigheden die een aanvraag tot verblijf bij de burgemeester van hun woonplaats in België verantwoorden.

Verzoekers menen echter dat, om tot deze beslissing te komen, geen afdoende belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Zoals reeds uiteengezet dient er sprake te zijn van een dwingende maatschappelijke behoefte die primeert op de belangen van het gezin.

- DVZ houdt onterecht geen rekening met het feit dat er geen enkele kopie van verblijfstitels in het administratieve dossier zitten, waaruit zou blijken dat het gezin na een verwijdering van het grondgebied samen zal kunnen blijven in éénzelfde land. DVZ heeft ook nooit bijkomende informatie opgevraagd bij verzoekers, hoewel het onderzoek van het dossier bijna vier jaar in beslag nam.

- DVZ maakt impliciet de bewering dat het voor de partners geen probleem kan zijn om in het land van herkomst van de echtgenoot een verblijf te krijgen.

- DVZ houdt onterecht geen rekening met het feit dat, zolang één van beide partners geen verblijftitel bezit van het land van herkomst van de partner, deze persoon het grondgebied van het land in kwestie niet zal kunnen betreden (aan de grenscontrole).

DVZ heeft onterecht geen verwijzing gemaakt naar de nationale wetgeving van Ecuador of Algerije waaruit zou blijken dat de partners verblijfsrecht genieten in elkanders land van herkomst op basis van hun relatie of gezamenlijk kind.

DVZ houdt onterecht geen rekening met het bestaan van een gemeenschappelijk minderjarig kind en het feit dat het minderjarige kind Selma nooit in een ander land dan België heeft gewoond en aldus onmogelijk het verblijfsrecht bezit van een ander land.

- DVZ houdt onterecht geen rekening met het minderjarige kind een Nederlandstalige opleiding krijgt in België, en een enorme stap terugwaarts zullen moeten zetten wanneer zij na al die jaren in het buitenland naar school moet beginnen gaan.

DVZ motiveert de bestreden beslissing niet afdoende daar waar zij geenszins benadrukt wat de dwingende maatschappelijke behoefte precies inhoudt die een inmenging in het gezinsleven van verzoekers niet in de weg staat.

Besluit: schending motiveringsplicht en schending beginselen van behoorlijk

Artikel 3 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002 en RVV nr. X27 mei 2007).

Dit is in casu niet gebeurd.

Gevolg is dat verzoekers dan ook volledig in het ongewisse zijn met betrekking tot de reden waarom hun verzoek tot regularisatie wordt verworpen. Zij zijn in het ongewisse over de dwingende maatschappelijke behoefte die primeert op hun belangen. Dit heeft tot gevolg dat verzoekers niet in staat zijn hun beroepsmogelijkheden correct te beoordelen.

De weigeringsbeslissing is in alle onredelijkheid tot stand gekomen. De gevolgen voor het gezin zijn buiten proportie met de voordelen die de maatschappij zal beleven of merken.

DVZ kan niet in alle zekerheid vaststellen dat een verwijdering van het grondgebied géén opsplitsing of breuk van het familieleven (voor onbepaalde duur) zal teweegbrengen, gelet op de verschillende nationaliteiten van beide echtgenoten en het gebrek aan verblijftitels voor de respectievelijke landen.

Verzoekers begrijpen niet waarom verwerende partij, ter vrijwaring van de rechtszekerheid, de leidraad die de Omzendbrief van 26/03/2009 vormt niet wenst te volgen. Verzoekers begrijpen niet in welke dossiers deze richtlijnen wel gevolgd worden en in welke dossiers deze niet gevolgd kunnen worden. Verzoekers voelen zich het slachtoffer van de willekeur.

Nochtans:

"Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te

verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185)

Gelet op het voorgaande, dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd.”

4.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat duidelijk wordt gemotiveerd op welke juridische en feitelijke gronden ze is genomen, zodat verzoekers niet kunnen volstaan met de eenvoudige bewering dat zij in het ongewisse zijn met betrekking tot de reden waarom hun verzoek tot regularisatie wordt verworpen en zij in het ongewisse zouden zijn over de dwingende maatschappelijke behoefte die primeert op hun belangen. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hun gekend zijn, niet zouden voldoen aan de vereisten van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekers aanvoeren dat er een gebrek aan belangenafweging is, dat de weigeringsbeslissing in alle onredelijkheid tot stand is gekomen en zij inhoudelijke kritiek uiten op de motieven van de bestreden beslissing, voeren zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zodat het onderzoek naar de schending van materiële motiveringsplicht in het licht van deze bepaling dient te worden gevoerd.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”*

strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.g.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of afdoende aannemelijk werd gemaakt dat het voor de aanvrager onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit het land van oorsprong of het land waar men gemachtigd is te verblijven.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoekers niet dienstig kunnen stellen dat verweerder niet zou hebben gemotiveerd waarom geen rekening wordt gehouden met de door hun ingeroepen duurzame lokale verankering en prangende humanitaire situatie in het licht van de criteria 2.8.A en 2.5 van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Verweerder motiveerde zo op duidelijke wijze dat de criteria vervat in deze instructie niet meer van toepassing zijn, gelet op de nietigverklaring hiervan door de Raad van State.

Verzoekers geven aan niet akkoord te gaan met voormelde beoordeling. In een zeer uitgebreide uiteenzetting geven zij aan hoe de overheid middels de instructie van 19 juli 2009 duidelijk de intentie heeft gehad gedurende een bepaalde periode bepaalde vreemdelingen meer kansen te bieden op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in België. Tevens wijzen zij op de formele verklaringen van diverse staatssecretarissen om de instructie alsnog te blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid en in het bijzonder naar het antwoord van voormalig bevoegd staatssecretaris De Block op een parlementaire vraag, waarin nogmaals bevestigend werd geantwoord op de vraag naar de verdere toepassing van de instructie ondanks de nietigverklaring ervan in bepaalde situaties.

Verweerder stelde in de thans bestreden beslissing evenwel correct vast dat de instructie waarop verzoekers doelen, werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Verweerder kon er bijgevolg geen toepassing meer van maken. De Raad benadrukt ook dat de instructie werd vernietigd met name omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan*

ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt." Door te betogen dat voormalige staatssecretarissen zouden hebben verklaard dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog zullen worden toegepast en door te beweren dat dit in bepaalde dossiers ook gebeurde, tonen verzoekers niet aan dat verweerder *in casu* enige appreciatiefout heeft begaan. Verweerder dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen. Gelet op hetgeen voorafgaat, kunnen verzoekers ook niet voorhouden als zou het in het kader van de ontvankelijkheidsfase binnen de discretionaire bevoegdheid van het bestuur passen om alsnog de criteria zoals deze waren opgenomen in de vernietigde instructie, toe te passen en op deze grond een aanvraag ontvankelijk te verklaren zonder afzonderlijk de buitengewone omstandigheden na te gaan. Indien verweerder zich thans voor de behandeling van verzoekers' verblijfsaanvraag in het kader van de ontvankelijkheidsfase nog steeds zou baseren op de instructie, zou het bestuur nog steeds toelaten dat bepaalde vreemdelingen zouden worden vrijgesteld van de wettelijke voorwaarde van het aantonen van buitengewone omstandigheden. Er kan niet worden ingezien dat verweerder bij zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, en de vraag naar het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden, de criteria van de vernietigde instructie nog als 'leidraad' had kunnen of moeten hanteren, gelet op voormeld arrest van de Raad van State van 9 december 2009 en de duidelijke bewoordingen van dit arrest.

De Raad merkt verder op dat zich aldus in wezen ook de vaststelling opdringt dat verzoekers kritiek is gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599), die niet vermag te leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen immers in wezen "humanitaire situaties" waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden.

Verzoekers benadrukken hun duurzame lokale verankering en het feit dat zij als partners een verschillende nationaliteit hebben met een gemeenschappelijk kind en dit dient beschouwd te worden als een prangende humanitaire situatie. Zij geven hierbij aan dat dit element niet enkel door de vernietigde instructie van 19 juli 2009 werd aangemerkt als een vorm van een prangende humanitaire situatie die een toekenning van een verblijfsmachtiging kan rechtvaardigen, doch tevens door de instructies van 7 december 2006 en van 26 maart 2009. Verzoekers menen dat verweerder zich nog steeds op laatstgenoemde instructies kan beroepen om rekening te houden met de duurzame lokale verankering en de prangende humanitaire situaties. Uit het arrest nr. X van 9 december 2009 van de Raad van State volgt evenwel dat waar in een instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden worden gekwalificeerd, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoord worden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend, dergelijke instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Er blijkt aldus niet dat verzoekers zich dienstig kunnen steunen op voormelde instructies van 7 december 2006 en van 26 maart 2009 om te stellen dat op grond van hun duurzame lokale verankering hun aanvraag ontvankelijk had moeten worden verklaard. Zoals reeds werd opgemerkt, dient verweerder de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren. Aldus blijkt evenmin dat verweerder in de bestreden beslissing, op dit punt diende te motiveren waarom hij geen toepassing maakte van een van de betreffende instructies, te meer nu deze door verzoekers ook niet werden ingeroepen in hun verblijfsaanvraag. Verzoekers verwijzen op dit punt weliswaar naar rechtspraak van de Raad van State, doch deze vermag geen afbreuk te doen aan de duidelijke rechtspraak van de Raad van State van recentere datum. Indien verweerder aldus *in casu* toepassing zou maken van voormelde instructies – waarin de duurzame lokale verankering werd vermeld als mogelijke rechtvaardigingsgrond voor een machtiging tot verblijf – zou hij alsnog verzoekers toelaten ontslagen te worden van de verplichting aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing leert verder ook dat verweerder rekening hield met de door verzoekers aangevoerde duurzame lokale verankering. Verzoekers blijven in gebreke om met concrete argumenten

aan te tonen dat verweerder op dit punt incorrect of kennelijk onredelijk handelde waar hij de duurzame lokale verankering niet weerhield als buitengewone omstandigheid die het hun bijzonder moeilijk of onmogelijk zou maken de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking, is deze beoordeling ook volledig in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Verzoekers blijven ook in gebreke te duiden op welke grond verweerder op dit punt een belangenafweging diende te maken. Uit de motieven van de bestreden beslissing dient bovendien ook niet te blijken dat de bevoegde overheid een evenredigheidsafweging heeft gemaakt (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Hij stelde evenwel vast dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. De Raad kan in dit verband ook enkel vaststellen dat uit een lezing van de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, blijkt dat zij geen enkele buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet aanvoerden en louter verwees naar de criteria van de instructie van 19 juli 2009. Verweerder motiveerde op dit punt uitdrukkelijk dat deze criteria niet meer van toepassing zijn. Met verwijzing naar de voorgaande bespreking van het middel moet worden herhaald dat verzoekers niet louter konden verklaren te voldoen aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 om te worden vrijgesteld van een door de wetgever gestelde vereiste. Er blijkt geenszins dat verweerder enig gegeven dat verzoekers duidelijk als een buitengewone omstandigheid aanvoerden over het hoofd heeft gezien, of enige appreciatiefout heeft gemaakt.

De uiteenzetting van verzoekers in verband met hun duurzame lokale verankering laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet, al dan niet in samenhang gelezen met de door verzoekers aangehaalde omzendbrieven of instructies van 7 december 2006 en 26 maart 2009, wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Het feit dat verweerder de wet toepaste, rekening hield met een arrest van de Raad van State en aangaf een vernietigde instructie niet te kunnen toepassen, laat ook niet toe te concluderen dat hij het zorgvuldigheidsbeginsel miskende. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Inzake de aangevoerde schending van het rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel stellen verzoekers in wezen dat zij erop vertrouwd dat toepassing zou worden gemaakt van de instructie van 19 juli 2009. Zij wisten evenwel dat deze instructie door de Raad van State was vernietigd, vernietiging die inhoudt dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Verzoekers die werden bijgestaan door een advocaat, wisten dus of behoorden te weten dat verweerder geen toepassing meer vermocht te maken van deze instructie. Daarnaast dient te worden gesteld dat de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur niet impliceren dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Het is verweerder niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar beginselen van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Verzoekers' betoog inzake de schending van het rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig (RvS 21 november 2012, nr. 221.439).

Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, geven verzoekers aan dat een ongelijkheid bestaat tussen de vreemdelingen wier verblijfsaanvragen werden beantwoord voor 5 oktober 2011 – waarbij verweerder volgens verzoekers zich nog steeds steunde op de ‘positieve criteria’ van de instructie van 19 juli 2009 – en de vreemdelingen wier verblijfsaanvragen slechts na 5 oktober 2011 werden beslecht. Verzoekers gaan met dit betoog evenwel voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen werd behandeld op grond van de criteria van de instructie van 19 juni 2009 en/of ontvankelijk werd verklaard zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, was voldaan, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan evenmin enige miskenning van het beginsel ‘*patere legem quam ipse fecisti*’ – dat inhoudt dat de administratieve overheid bij individuele beslissingen niet mag afwijken van de algemene regeling die zij zelf heeft uitgevaardigd – worden weerhouden. De Raad benadrukt andermaal dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd. Daarnaast dient in ieder geval ook te worden vastgesteld dat verweerder door consciëntieus de buitengewone omstandigheden na te gaan zich heeft gehouden aan de wet en hij de wet steeds dient te laten primeren op allerhande instructies.

Verder wijzen verzoekers erop dat zij een verschillende nationaliteit hebben en een gemeenschappelijk kind. Verweerder verduidelijkt niet in welk land zij hun gezinscel dienen verder te zetten. Het kind is in geen van beide landen ingeschreven. De verwijdering van het grondgebied houdt een schending in van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt omtrent dit element gemotiveerd dat de aanvragers geen bewijzen voorleggen van het feit dat het voor verzoekers niet mogelijk zou zijn in het herkomstland van één van beide partners hun gezinsleven uit te bouwen. Verzoekers leggen geen bewijzen voor waaruit blijkt dat het inderdaad niet mogelijk zou zijn in één van de twee landen van herkomst een gezinsleven uit te bouwen. Betrokkenen kunnen contact opnemen met de ambassade om de binnenkomst in regel te brengen. Betrokkenen tonen niet aan dat zij reeds de nodige stappen hebben ondernomen.

Uit de aanvraag blijkt inderdaad dat de aanvragers geen bewijzen hebben voorgelegd van de bewering dat zij niet samen naar één van beide herkomstlanden kunnen terugkeren of dat hun kind nooit in een ander land heeft gewoond dan België en daarom onmogelijk het verblijfsrecht kan bezitten van een land als Ecuador. Uit het feit dat er geen verblijfstitels in het administratief dossier zitten, kan niet worden afgeleid dat de verwerende partij moest aantonen dat de aanvragers een verblijfsrecht hebben of kunnen bekomen in één van hun beider landen van herkomst. Immers, het komt, zoals reeds gesteld, aan de aanvrager zelf toe om aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is en dat er in zijn hoofd sprake is van behoorlijk aangetoonde buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit geen enkele bepaling vloeit de verplichting voor de verwerende partij voort om aan te tonen dat de aanvrager zich niet in de onmogelijkheid bevindt of het niet bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit het land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven. Verzoekers voeren dan ook niet dienstig aan dat de verwerende partij onterecht geen rekening houdt met het feit dat er geen verblijfstitels in het administratief dossier zitten, onterecht geen verwijzing heeft gemaakt naar de nationale wetgeving van Algerije of Ecuador, en onterecht geen rekening houdt met het feit dat zolang één van beide partners geen verblijfstitel bezit van het land van herkomst van de partner, deze persoon het grondgebied van het land in kwestie niet zal kunnen betreden. Dat de verwerende partij ten slotte onzorgvuldig zou hebben gehandeld door verzoekers niet te contacteren met het oog op het bekomen van verdere uitleg of stukken hieromtrent is evenmin aangetoond: de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Het komt de vreemdeling die een aanvraag tot regularisatie indient dus toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en hierin zijn persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, toe te lichten. Dat de aanvragers daarbij in gebreke zijn gebleven, kan de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade worden geduid. Een schending van artikel 8 van het EVRM, in de zin dat de partners bij een terugkeer naar hun land van herkomst, worden gescheiden van elkaar, is niet aangetoond. Evenmin is een schending van de aangevoerde artikelen van het Universele Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangetoond, nu verzoekers niet aantonen dat het kind wordt gescheiden van één van de ouders bij een terugkeer naar het land van herkomst van de ene of de andere ouder.

Het enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk, wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN